

ТЕОДОР Р. КОГСУЕЛ

КЛАДАТА

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Като ги прочетеш заедно, се получава „майка“.

Другите бяха в Сентрал Парк и събраха кашоните, но ние с Ханк изостанахме. Отидохме до 27-ма да потрошим малко прозорци, но не успяхме, защото те всички вече бяха натрошени. Вместо това влязохме в „Елитен бар и скара“ и поровихме наоколо, да не би да е останало нещо пропуснато. Накрая Ханк откри една бутилка в ъгъла, затрупана под камара таванска мазилка и други вехтории, дето не си е струвало да се събират за огньовете, обаче тя се оказа пластмасова и изобщо нямаше да издаде правилния звук, ако я разбиехме о стената.

Помотахме се там още малко, обаче аз хвърлих поглед навън и видях колко са се скъсили сенките по улицата. Това здравата ме стресна, защото огъня винаги се пали по обед и не ни беше останало почти никакво време.

— Давай да тръгваме — обадих се аз. — Едно е да се мотаем по време на събирането, но ако Майката види, че ни няма при запалването, лошо ни се пише.

Ханк се засмя.

— Тя дотогава съвсем ще е пощуряла и нищо няма да забележи. Днес е нейният ден. Къде по-големи неща се случват, няма да вземе да следи колко сополанковци има по редиците в строя.

Въпреки това аз бях нервен. Не че толкова ми се искаше да отида, никак даже. Без значение какви ги разправя Майката за изграждането на характера и прочее. Майките все говорят за Характера и Флага, и за Светостта на американската женственост, и прочее, обаче аз съм забелязал, че на церемониите за Деня на Майката винаги изгарят дребосъците. А пък аз съм си дребосък.

След като Големият Хари се пръкна в семейството, в началото той съгрешаваше с Майката почти всяка нощ, но това някак си изобщо не беше записано в Книгата. Ото обаче го записаха, точно както си знаех, че ще стане. И когато патрулът дойде, даже не си направиха труда да проверяват страницата с неговото име, просто отидоха в стаята му и го подбраха. Обаче преди това ние с Ханк здравата се

препотихме, защото знаехме, че ще е един от нас тримата. Онази сутрин въобще не можех да спра да потривам късметлийската си значка, така, за всеки случай, току-виж помогнала.

— Слушай, Ханк, ако не отидем и Майката забележи, свършено е с нас. Веднъж завинаги.

— Да, обаче какво ще правим, ако Ото хвърли топа преди запалването? Онова негово хилаво сърце може да се пръсне даже само от напрежението докато чака. А пък Майката обича да има живо месо.

— По-добре един, отколкото двама — викнах аз, грабнах ръката му и го дръпнах да се изправи. — Давай да се омитаме. Ако патрулът ни хване толкова далеч на юг, ще загазим.

Ханк нямаше нужда от повече подканяне. Той се инати само, когато си мисли, че всичко му е наред и никой няма да го спипа. Обаче веднага щом споменах патрула, си плю на петите. Той, Ханк и без това си няма кой знае какво и почти никога не може да се порадва на „богатствата си“. Обаче и най-дребното нещо е все повече от абсолютно нищо, а когато те спипа патрулът, точно това ти остава — абсолютно нищо.

Успяхме да стигнем чак до 58-ма, вървейки по трегерите. Аз се подхълъзнах на два пъти, обаче двамата бяхме вързани със здраво предпазно въже и Ханк успя да ме изтегли обратно горе и двата пъти. Да се разхождаш по изкривени подпорни колони на височина пет етажа си е страшна работа, но поне не се тревожиш, че някой скитник от чуждо семейство ще те вземе на прицел. Муниципите са твърде ценни, за да се хабят за дребосъци като нас, а пък дори да успеят да ни съборят, като паднеш от толкова високо, то не остава почти нищо, което си струва да се плячкоса.

След 58-ма обаче нещата са толкова зле, че не може да се ходи отгоре, така че се спуснахме в отводнителните канали. Двамата с Ханк не можахме да се разберем кой да върви напред, затова теглихме чоп и аз изгубих. Започнах да пея песента на примерието с пълно гърло и Ханк се включи на припева. Ханк пее отлично, обаче кой знае кога може да попаднеш на някоя скитаща майка без грам музикален слух, която напълно да игнорира песента, особено ако е тръгнала да събира отлъчили се екземпляри, за да си заформи ново семейство. Имаше време, когато майките грабваха само едните екземпляри и някой мъник с хубав глас можеше спокойно да се разхожда чак до 90-та, ако реши,

но вече не е така. Откак Съветът се разпадна, всичко живо може да бъде плячкосано. С изключение на Майчините Помощници, разбира се, но те така или иначе не се броят.

Изскочихме от канала на 74-та, задъхани от пеенето, а и защото на пресечката с канала на 72-ра чухме някаква неразбория и побързахме да се разкараме от там. Влязохме в парка, като заобиколихме измежду дърветата, за да се вмъкнем незабелязани в задните редици. Всички се бяха втренчили в Ото и едва ли някой щеше да забележи, че сме закъснели.

Само дето се оказа, че изобщо не гледат Ото. Всички гледаха Майката. Ото висеше на пилона съвсем отпуснат, така че си личеше, че не е просто припаднал. Сърцето му беше сдало багажа, точно както Ханк каза, че ще стане, а Денят на Майката няма как да мине без жива жертва. Даже Големия Хари изглеждаше разтревожен и опитваше да се скрие зад другите деца, но това беше безсмислено, защото даже както се беше привел, стърчеше половин глава над всички останали. Очевидно някой щеше да заеме мястото на Ото, при това Майката щеше да избере първия, който ѝ попадне, даже такъв отличен екземпляр като Хари.

Само дето нищо такова не направи.

Вместо това отиде и се изплю върху лицето на Ото, задето не беше проявил достатъчно любов към нея и после ни изкрешя да се подредим в семеен строй. Последва страшно бутане, защото всички се опитваха да минат в задните редици, но тя набързо сложи край на безредието. Двамата с Ханк успяхме да се подредим в края на последния ред, като се надявахме, че някой друг ще привлече вниманието ѝ, преди да е стигнала до нас. Само дето си знаехме, че няма да стане така. Спогледахме се и, макар да бяхме приятели и всичко, ни беше ясно, че и двамата си мислим едно и също нещо. Обаче не беше достатъчно само да се надявам, че тя ще избере него вместо мен. Трябваше да направя нещо... при това бързо!

— В Книгата пише много повече за теб, отколкото за мен — прошепнах на Ханк. — Аз на твоето място щях да се пръждосам от тук.

— На Майката няма да ѝ хареса — отвърна Ханк, също шепнешком. — Ако ѝ проваля тържеството, вече няма да ме обича.

Разбирах го. Сега, когато всичко беше отишло по дяволите, майчината любов беше единственото, на което можеше да разчита едно

момче и най-малкото, което можехме да направим за нея е, да я ощастливим на нейния празник. Обаче разбирах също, че, ако не го отнесе той, ще бъда аз.

— Веднъж като излезеш от парка, вече ще си в безопасност — продължих да го навивам аз. — Патрулът не обикаля толкова далече на изток. Само трябва да се пазиш от скитащите майки и всичко ще е наред.

Усещах, че идеята му допада, но още се тревожеше за Майката. Тя вече беше стигнала последния ред и бавно се приближаваше към нас. Ханк целият трепереше и лицето му беше пребледняло под слоя мръсотия.

— Не мога — каза накрай. — Не съм достатъчно бърз.

Аз погледнах крадешком към Майката. Тя беше спряла и ни оглеждаше замислено. И ми се струваше, че гледа повече мен, отколкото Ханк.

— Хвърлила ти е око, момче — казах му. — Ако не избягаш сега, те чака бавния огън. Ония кашони още са влажни от снощния дъжд.

Трябаше да стоим мирно, но аз неволно бях измъкнал късметлийската си значка и я потърквах с палец, както правех винаги, когато бях нервен. Значката е златиста и е във формата на някакво щантаво листо. Има и нещо написано на нея, но тогава още не знаех какво означават думите.

— Ти си знаеш, ама лошо ти се пише.

Точно тогава Майката изрева.

— Ти! Ти там, в края на реда!

Тя сочеше мен, но аз се завъртях към Ханк.

— Крачка напред, хлапе — казах аз. — Мамчето те вика.

Той издаде някакъв странен квичащ звук и се сви надве, като да го бяха ритнали в корема. Аз изкрешях, грабнах го и го извъртях, така че да е обърнат към дърветата, а после с всички сила забодох иглата на късметлийската си значка в задника му.

Той хукна да бяга като разгонена самка, прекоси тревата и се озова сред дърветата, преди някой да разбере какво става. Майката започна да креши и веднага прати патрула след него. Аз изтичах до нея, паднах на земята и започнах да хленча:

— Не ми се сърди, аз се опитах да го спра!

Накрая на нея ѝ писна да ме слуша и ме шамароса.

— Той каза, че нямаш право! — казах й тогава.

Тя цялата се разтресе и, както се бях надявал, изцяло съсредоточи вниманието си върху Ханк.

— Той *какво*? — попита, сякаш не беше ме чула. — *Какво* е казал?!
Аз се постарах гласът ми да звучи треперливо.

— Каза, че нямаш право да гориш деца, ако не са направили нещо лошо.

Аз пак почнах да плача, но Майката спря да ми обръща внимание и се отдалечи.

Патрулът върна Ханк след около час. Така го бяха обработили, че даже името си не можеше да каже.

След това всички седнахме край огъня и пяхме семейните песни. Както обикновено завършихме със „Сребърни нишки в златото“. Майката се разчуства и се размекна, така че аз се престраших и отидох да я попитам какво пише на късметлийската ми значка. Тя даже не ме шамароса. Само ми се усмихна и отвърна:

— „*Бъди готов*“^[1].

[1] Значка във формата на лист с изписани думите „*Бъди готов*“ са символи на американската организация на момчетата скаути. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.